

holejko

KRZYSZTOF HOLEJKO

Krzysztof Holejko urodził się 13 października 1934 roku w Krakowie. Szkołę podstawową i liceum ogólnokształcące (1951) ukończył w Rabce. Studia Wyższe ukończył na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, uzyskując tytuł inżyniera w 1956 roku i magistra inżyniera w 1957 roku. Od 1 października 1955 roku jest pracownikiem obecnego Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych, przechodząc przez wszystkie stanowiska nauczyciela akademickiego, aż do stanowiska profesora nadzwyczajnego (1988) i profesora zwyczajnego (1997). Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1964 roku za rozprawę *Wpływ wielotorowości sygnału na pracę dalmierzy mikrofalowych*, a stopień doktora habilitowanego w 1975 roku za pracę *Problemy zasięgu w projektowaniu dalmierzy optoelektronicznych*.

W latach 1991–1992 Krzysztof Holejko odbył krótkotrwałe staże naukowe we Francji. Ponadto brał udział wielu corocznych posiedzeniach grupy ekspertów Krajów RWPG w sprawach dotyczących elektronicznych pomiarów odległości, a później techniki światłowodowej.

Zainteresowania badawcze Krzysztofa Holejko na początku związane były z radiolokacją, a zwłaszcza z precyzyjnymi pomiarami odległości przy wykorzystaniu promieniowania mikrofalowego oraz promieniowania zakresu bliskiej podczerwieni. W wyniku tych prac powstały obie wspomniane wyżej rozprawy, wiele artykułów i referatów na konferencjach międzynarodowych oraz monografia pod tytułem *Precyzyjne elektroniczne pomiary odległości i kątów* (WNT, Warszawa 1981 i 1987). Działalność Krzysztofa Holejki zaowocowała

opracowaniem 4 modeli dalmierzy mikrofalowych dla geodezji i hydrografii umożliwiających pomiary odległości rzędu kilkudziesięciu kilometrów z kilkucentymetrowym błędem. Dalmierze te były powielane w gospodarstwie pomocniczym i zakładzie doświadczalnym Uczelni oraz wdrożone w zakładach RAWAR. Począwszy od 1972 roku Krzysztof Holejko zajął się zastosowaniem elementów optoelektronicznych do pomiarów odległości. Kierował budową kilku modeli dalmierzy optoelektronicznych, z których jeden o zasięgu 1 km i błędzie 1 cm, powielany był w Polskich Zakładach Optycznych. Innym oryginalnym osiągnięciem było zbudowanie i opatentowanie systemu lokalizacji modeli statków w basenie pomiarowym. Dalsze prace badawcze, prowadzone od 1980 roku do chwili obecnej, związane były z opracowaniem różnorodnej aparatury pomiarowej dla optoelektroniki i techniki światłowodowej. Można tu wymienić monitory luminancji źródeł i światłowodów, analizatory wiązek

H

optycznych, charakterografy laserów, mierniki widzialności (zamglenia) i inne.

Od 1990 roku Krzysztof Holejko prowadził prace badawcze zakończone zastosowaniem modulacji kodowych do łączy optoelektronicznych i lidarów. Prace te koncentrują się obecnie na budowie dalmierza laserowego z modulacją kodową i korelacyjnym systemem pomiarowym realizowanym w procesorze sygnałowym.

Owoce działalności badawczej Krzysztofa Holejko było wydanie 2 książek, opublikowanie ponad 50 rozpraw i artykułów w czasopismach zagranicznych i krajowych, wygłoszenie 43 referatów na konferencjach krajowych i zagranicznych i opracowanie 24 prac wewnętrznych. Warto dodać, że prace badawcze zostały zakończone wykonaniem 36 modeli eksploatacyjnych różnego typu urządzeń opartych na 20 własnych i wspólnych patentach.

Krzysztof Holejko był opiekunem i kierownikiem ponad 120 inżynierskich i magisterskich prac dyplomowych, promotorem 6 zakończonych przewodów doktorskich oraz recenzentem 12 prac habilitacyjnych i ponad 20 doktorskich. Za swą działalność był wielokrotnie odznaczany i nagradzany.

Działalność dydaktyczna obejmowała prowadzenie wykładów z zakresu radiolokacji i precyzyjnych pomiarów odległości, następnie

podstaw optoelektroniki i techniki światłowodowej, transmisji radiowej, wreszcie systemów radiokomunikacyjnych. Wykłady te, również w języku angielskim, Krzysztof Holejko prowadził na Wydziale Elektroniki, Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej oraz kilku innych Uczelniach, między innymi we Francusko-Polskiej Wyższej Szkole Nowych Technik Informatyczno-Komunikacyjnych w Poznaniu. Wykładom tym towarzyszyło opracowanie 11 skryptów i pomocy dydaktycznych. Jego książka *Podstawy telekomunikacji optycznej* wydana w FPWSNTI-K stanowiła podstawę wykładów na wielu krajowych kursach i szkołach optoelektroniki. Przez 22 lata był kierownikiem zakładu i kierownikiem pracowni w Instytucie Radioelektroniki i Instytucie Telekomunikacji. Przez 2 lata był zastępcą dyrektora w Instytucie Telekomunikacji, a przez 4 lata prodziekanem Wydziału Elektroniki. Przez 2 kadencje był Członkiem Komisji Dyscyplinarnej Wydziału (od 1987 roku), a później Uczelni oraz pełnomocnikiem Rektora w Spółce Optotrakt.

Jest żonaty, miał dwoje dzieci, z których jedno nie żyje. Ma dwójkę wnuków. Posługuje się czynnie językiem angielskim i rosyjskim, a biernie francuskim. W wolnych chwilach uprawia żeglarstwo, narciarstwo i wycieczki rowerowe, a w przeszłości siatkówkę i tenis.

